

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τ'ών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πωλό.
Γράμματα και συνδρομαί—δι'εύθείας πός έμέ,
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ'ω φράγ καείναι μόνο.
Γιά τ'ό ζένα όμως μέρα—δ έκα φράγ κα καί'σ'τ'ό χέρι.

Εκκοστών και τέταρτον άριθμούντες χρόνον
'σ'την κληνίη έδρεύομεν γήν των Παρθενώνων.

'Έτος χίλια κι'όκτώ κι'ένιακόσα,
νεα έρπετς Ρωμικών μέ την γλώσσα.

'Οκτώβριος, έγδόη και δεκάτη,
κι'ασφαλεία 'σ'τ'ό κρότος ύπερτάτη.

Πενήντα πάντα μετρώ και χίλια,
κι'έλοι μαζί μας έχουσε ζήλεια.

**Οί δύο Ξύλινοι πετούν
και'σ'τόν άέρα συζητούν.**

('Ο Φασουλής κι'ό Περικλής πετούν μ'άεροπλάνον,
κι'ό δύο των από ψηλά βλέπουν τόν κόσμον νάνον).

Και γίνεται κι'αυτός
σάν ένας αέτος,
σάν έρπον,σάν γεράκι,
σπουργίτης και κοράκι.

'Στά χρόνια τά καινούρια
θά βλέπησ άνεμόπους
φτερά και'σ'τά γαϊδούρια,
φτερά και'σ'τους ανθρώπου.

Πάσαι νά ταμπουνήσ,
πίτα μέ μηχανάς,
πίτα μ'άεροπλάνα
και σύβρα μαλαγάνα.

Και μόντζουνα πετών
την γήν των έρπετών,
την γήν των άνηθικών
και βρωμερών πιθήκων.

'Ψηλά θά κίτσουν την φωλιά 'σ'τ'ό μέλλον οι θνητοί
και δέν θά τ'ος χρειάζονται και στόλοι και στρατοί.
'Ψηλά θά κίτσουν την φωλιά και σκόληκες άκόρη,
και Βασιλείς πανόμνητοι,λακίδες,Ιπποκόμοι.

Μόχθος ζωής δέν θά τρυφώ
σέ κόσμον,πού νοσαί...
ό Βίλμπουργ Ράτ ειμ'έγώ,
κι'ό Δελαγκράνζ'σ'ού.

'Αφήσετε,κηφηναριά,
την θάλασσα και την στεριά,
κι'έλατε'σ'τους άέρας,
'σ'τά νέφη,'σ'τους αιθέρας.

'Ός πότε θά φωνάζετε
κι'αδίκως θά στενάξετε
'σ'τόν γήινον κλαυθμόνα:

'Ός πότε πιά θά ρέβετε
και μέλλον θά θηρεύετε
'σ'τ'ό βίον τόν άγώνα;

Π. — Πού πήμε τώρα,πέρες;
Θ. — 'Επάνω'σ'τους αιθέρας.
Π. — 'Η γή λοιπόν έρρ'τω...
Θ. — 'σ'τους σκόληκας άνήκας...
Π. — Τόν κόσμον,Περικλέτο,
τόν βλέπω σάν μυρμηκι.

'Ο γάϊδαρος πετά;
καθείς θά σ'έρωτ',
και σύβρα κουνενέ,
θά τ'ό φωνάζει ναι.

'Αμμέ πετά κι'έκείνος,
πού λέγετ'εδγενέστερον
και κάπως σωφρονέστερον
όλων των άλλων κτήνος;

Κι'αυτός θά λές πετά,
κι'άφ'όψηλου κυττά
μέ τόσοσ οικισμών
την γήν των ίδυρμών.

Δέν λησμονεί τούς χρόνους
της πρώτης έποχής,
πού μέ τοσοούτους πόνους
έξοσας δυστυχής,
και τ'ώρ'από ψηλά
την γήν περιελά.

Τώρα σάν άποκάμη,
βρά Περικλέτο βλέμη,
άπό της γής τούς πόνους,
τά δάκρυα,τούς στόνους,
τόν κόσμο φασκελόνα
και μπαίνει σέ μπαλόνα.

Τόσος αἶθρη σὰς προσκαλεῖ κι' ὄρθριν ἀνοικτός,
καὶ σείς σ'τὴν γῆν σαπίζετε
καὶ διαρκῶς ἐλπίζετε
πῶς θὰ γενῆ καλλίτερος ὁ κόσμος ὁ φρικτός;

Τόσος αἶθρη μὰς προσκαλεῖ
κι' ἐν τούτοις, ἀνθρώποι τρελλοί,
πνίγεσθε τῶρα γιὰ καιρὸ
σὲ μία κουταλιὰ νερὸ.

Τόσος αἶθρη τριγύρω, καὶ σείς τὴν γῆν προκρίνετε,
ποῦ μόνον ἢ φαυλότης καυχᾶται κι' ἐναδρόνεται.
Τόσος αἶθρη τριγύρω, καὶ σείς ὡσάν ταμπούρα
κολλήσατε σ'τὴ γῆ
μονάχα γιὰ φαγι
καὶ γιὰ νὰ προσκυνάτε τὰ ζῆστρωτα γαιθοῦρα.

Ὡ Περικλῆ μαζέτα,
πρὸς ὄψη τῶρα πέτα,
κι' ἐντὸς ἀεροπλάνων
γέλα μικροῦς μεγάλους,
καὶ τῶν ἰσοτεφάνων
μυκτήριζε τοὺς λάλους.

Κάλεῖ καὶ τὴν Ἑλλάδα,
τῆς δόξης τὴν κοιλάδα,
τοῦ κόσμου τὴν τροφόν.

Ἐπάνω τῶν αἰθέρων,
ἐπάνω τῶν ἀέρων,
ἐπάνω τῶν νεφῶν.

Κάλεσε σ'τὸν ἀέρα
καὶ τὴν κλεινὴν μητέρα,
ὅπου πρεσβείαις πάντοτε τῶν σεβαστῶν πατέρων
δεσπόζει καὶ κυριαρχεῖ τοῦ κράτους τῶν ἀέρων.

Π. — Τί χαρὰ μας! τί χαρὰ!
τώρα θάχωμε φτερὰ.
Τώρα πλέον, Φασουλή,
προσφωνήσεις δὲν θὰ κάνης,
μὰ θὰ γίνεσαι πουλὶ
καὶ σ'τοὺς οὐρανοὺς θὰ φθάνης.

Ἐτὰ ψηλά θὰ περπατῆς,
τῶν ἀέρων θὰ κρατῆς,
μῆτε θάσαι, μασσιάρ, ἢ
γλωσσόκοπος συμπολίτης,
μόνο θὰ φορῆς φτερὰ
καὶ θὰ φαίνεσαι σπουρίγιτης.

Τότε πᾶς δὲν θὰ σ'ἀκούῃ κάθε παλαιοκαφενές
νὰ λαλής γιὰ τοὺς πολέμους...
πότε μὲ τ' ἀεροπλάν, πότε μὲ τῆς μηχαναῖς
θὰ πετᾷ εἰς τοὺς ἀνέμους.

Κι' ἐνα φόβο δυνατὴ θάχης μοναχὰ, ζαχάρι,
μήπως κάποιος κυνηγὸς γιὰ σωστὸ πουλὶ σὲ πάρῃ,
καὶ σοῦ ρίξῃ μιὰ σπαλιόρα
μῆσ' στέλλα πτεροφόρα.

Ἀεροπλάνον μας ταχὺ,
πέρινα κοιλάδα δυστυχῆ,
κι' ὑπὲρ τὸν κόσμον αἰθρομαί
καὶ πρὸς τὰ νέφη φέρομαί.

Καὶ μ' ἔξαραι ποιήσεως
τῆς ἀνθρώπων πτήσεως
παίανας ἀνακρούω.

Βλέπω κοντὰ τοὺς οὐρανοὺς,
καὶ τῶν νεφῶν τοὺς κεραυνοὺς
καὶ τὰς βροντὰς ἀκούω.

Ὅμως πές μου, Φασουλή,
σὰν γενῆς ποτὲ πουλὶ,
τί θὰ κάνης;

Φ. — Πῶς γελῶ...
θὰ πηγαίνω στὰ ψηλά,
κι' ἀπ' ἐκεῖ βρὸ μπουσνταῖ,
τοὺς Ρωμηοὺς θὰ κουτσουῶ.

Θὰ κουτσουῶ κι' ἡγήτηρας,
ποῦ μὲ θηλειὰς μὰς πνίγουν
μονάχα γιὰ τὸ κόμμα.

Πρὸ πάντων δὲ τοὺς ρήτορας
καθ' ἣν στιγμήν ἀνοίγουν
δρὸ πθαμαῖς τὸ στόμα.

Ἐπὶ νεφῶν ἐπιπέσωμεν,
τὴν γῆν ἀς ταλανίσωμεν,
μ' ἀεροπλάν σπυσιώμεν
ν' ἀεροκαπιώμεν.

Μουντζῶστε τὰ πρωτέτα
τῶν ἐπὶ γῆς τρανῶν
καὶ τῶν ἐπιφανῶν.

Κι' ἔλατε πολιτεία
νὰ γίνῃ μετ' ἄλλῶν
τῶν Νεφελοκοκκῶν.

Τὴν κόπον ἀς ἀφήσωμεν τοῦ κόσμου τὴν Ἀδγείαν
κι' ἔλατε ν' ἀνιδρόσωμεν Νεφελοκοκκίαν,
Ἐμπρός, Νεφελοκοκκυγες τῆς γῆς τῆς πακαρδέλας,
ἐπάνω στὰς νεφέλας.

Π. — Κάτω θεομοὶ πολιτειῶν, κάτω καθένας φόρος...
τοὺς γράφει σ'τὴν πατοῦνα του καθεὶς ἀεροπόρος.
Ἐπιδοθῆμεν ἔλοι μας σ'τὴν ἀεροπορείαν
καὶ πάντα γρῆρον λύσωμεν καὶ πᾶσαν ἀπορίαν.

Μὲ μόχθον σήμερα τοῦ ζῆν πορίζεσαι τοὺς πόρους,
μῆτε τὸν ἐπιούσιον μπουρεὶ κανεὶς νὰ βγάλῃ,
κι' ἂν εἰσπράκτωρ ἀναιδῆς νὰ μοῦ ζήτησῃ φόρους
βάξω φτερὰ σ'τοὺς ὄρους μου κι' ἐδῶ πηγαίνου κι' ἄλλαι.

Φ. — Άλλ' αν κι' αυτες κατοπιν σου πεταξη φουκαρα,
και τον λαμο σου σφγγωντας γυρευει τον παρα;

Η. — Τετα δεν μενει κίποτα, παρα να καταπτωσες
τας ανθρωπιους πτησεις.

Φ. — Αιθεριος με σε πετω
και τον αιθερα χαιρετω,
τας ταχυτερους τας πνοας των δισκων της ημερας,
με και τον δισκων της νυκτος μαζι με τους αστερας,
τους αστατους κι' ερατας
σ' εμας και σ' ελους τοδισβροτους.

Η γη καθηγτης κλαυθμων, εξελης και προωλης...
δεν εινε κατακησιμος κι η της Παλλιδος πολης.
Μεσα σε κεντρα πολεμοι και πανικος στα πληθη,
και φυρδην μηδην κεραιμοι, εδλων οισροι, και λιθοι.

Και του παπα να μην το' πης
και σε κανενα φλωρο,
αν απο οουστα δεν κοπης,
κ αν εμαζα και κάρρο.

Παντου μεγαλοι κινδουοι, παντου μεγαλοσ φοβοι,
κι εκ ποδηλατων αν σωθης αυτομοτιλ σε κοδοι,
κι ενα μοναχα προσπαθεισ, καλε μου συμπολιτη,
πως να γυρισωσ ερθιοσ κι' απειραιοσ στη σπητη,
κι εχι κανενα κλασμα
κι αχρηστον πλεον πλεσσμα.

Βαρβα φουρνελ' ακουσ εδω, φουρνελα και παρτετα,
που τρεπεισαι προς διακτον φυγην, κατασεις εκη.
Εκει σε λεκκουσ χωνοισα, γλυτερησ σε αυτουναδες,
κι' επου κι' αν πως κοιταζεισ πη
λεκκουσ, σανιδιοσ, και γκαμπη...
δεν ειναι κατακησιμος παρα για σανιδιοσ.

Καθε περιπατοσ εδω' στον τοπον των Σταδιων
σοσ φαίνεται κοντολογησ δρομοσ μετ' εμποδιων,
και τωσοσ τρομοσ σε κραται και τωση κρυα φρενη,
που οικειτασαι προτου να βγησ να κανησ διαδημη.

Πετα λοιπον και σε γοργοσ,
κι' ο της παιδειασ Υπουργοσ
μου λενε, βρε κασθη,
πως σε Σχολειον μαθητασ
ενθουσιαδης κατ' αυτασ
σημαιοσ παραδιδει.

**Τελετη, συμπολιται,
της σημαιοσ τελεζεται.**

Σημαιοσ προβαλλει,
λαχταρα καρδων...
αε γινη μεγαλη
σε χερσα παιδιων.

Μικρα μαθητουδω
στον λαμο της κλανισ,
μεγαλα τραγουδιω
Φερραιων της λενε.

Αε γιν' η σημαιοσ το πρωτο βιβλιο
για καθε Σχολειο.
Αυτην χαιρετατε,
κι' εκει μελετατε
τραναισ ιστοριασ,
πολεμουσ ανδρειαισ.

Σε καθε πτυχη
θαρρεισ πως ψυχη